

דף יח.

עין משפט א.

יו"ד סימן שעג פעיף ד

ה. ד. אלו הקרובים שמיטמא להם: אשתו הנשואה לו והיא כשרה^ט, אבל אם היא פסולה לו אינו מטמא לה, וכן היא לא אוננת עליו ורשאית גם לא ליטמא לו.

ה. ה. הכהן מטמא לאמו אפי' נתחללה^י, וכן מטמא לבנו ולבתו חוץ מבנו ובתו משפחה או כותית.

כהן מטמא לאחיו ולאחותו מאביו אפי' הם פסולים^כ אא"כ הם בני שפחה או כותית, אבל לאחיו ולאחותו מאמו אינו מטמא. וכן אינו מטמא לאחותו הארוסה אפי' ארוסה לכהן, וכן אינו מטמא לאחותו האנוסה או המפותה, אבל מטמא לאחותו ארוסה שנתגרשה מן האירוסין לבוגרת ומוכת עץ, וכן מטמא לשומרת יבם^ל אפי' שכתב לה בכתובה שאם ימות בלא בנים תחזור כתובתה לבית אביה.

יו"ד סימן שעד פעיף ד

ה. ד. כל הקרובים שהכהן מטמא להם מתאבלים עליהם, והוסיפו עליהם אחיו מאמו, ואחותו מאמו בין בתולה בין נשואה ואחותו הנשואה מאביו אע"פ שאין הכהן מטמא להם מתאבלים עליהם.

ה. ה. בנו ובתו ואחיו ואחותו אפי' הם פסולים מתאבל עליהם, חוץ מבנו ובתו אחיו ואחותו משפחה וכותית שאינו מתאבל עליהם ואשתו הפסולה.

אה"ע סימן נה פעיף ה

ה. ארוסה שמתה, אם היה הארוס כהן, אינו מטמא לה. ואם מת הוא, אינה

ט. מברייטא יבמות צ' ע"ב, ובדף כ"ב ע"ב.

י. בתורת כהנים דריש לה מקרא.

כ. ממשנה יבמות כ"ב ע"א.

ל. פי' שנפלה לפניו וכיון שירוש כתובתה, ואפי' בקטנה שאין לה נכסים דלא פלוג. עיין בגאון אות י"א-י"ב.

חייבת ליטמא לו, ואינו יורשה, ואינו חייב בקבורתה, אלא אביה יורשה ואביה קוברת. (וה"ה אם נשאה במקום שלא זכה בנדוניא (סברת הרב), כדרך שנתבאר ס"ס נ"ג).

עין משפט ב. אה"ע סימן נה סעיף ה
עין בסעיף הקודם
אה"ע סימן נז סעיף א

א. הבעל יורש את אשתו מרגע שיצאה מרשות אביה אע"פ שלא נכנסה לחופה עדיין^מ. כגון שהלך האב עמם ונכנס הבעל עמה בדרך לחצר ונתייחד עמה לשם נישואין ומתה ה"ז ירשנה בעלה.

ב. היתה אלמנה או בוגרת או יתומה, והלכה היא בעצמה מבית אביה לבית בעלה, ואין עמה לא בעלה ולא שלוחיו ומתה בדרך, אין הבעל יורש אותה.

עין משפט ג. אה"ע סימן נה סעיף ו
עין לעיל דף יז: עין משפט ד

עין משפט ד.ה. אה"ע סימן קלב סעיף ד

ד. המביא גט ונפל ממנו אם מצאו לאלתר, והיינו שראה שלא עבר אדם שם^נ, אף שהוחזקו ב' יוסף בן שמעון ואפי' במקום ששיירות מצויות, או אפי' אם מצאו לאחר זמן, אבל יש לו בגט סימן מובהק^ו,

מ. ממשנה וגמ' כתובות מ"ט ע"ב. אע"פ שלא נכנסה לחופה עדיין הואיל ונעשית ברשות בעלה ורק ליורשה ולא לשאר הדברים דאין מטמא לה ולא זוכה במציאתה ואין מיפר נדריה, כ"כ רש"י והר"ן. ולדעת התוס' מטמא לה ג"כ ומפר נדריה, ועיין בב"ש.

נ. ממשנה כ"ז ע"א ומצאו לאלתר היינו שלא עבר אדם שם כ"כ הרא"ש ולחומרא.

ס. ודוקא נקב בצד אות פלונית, והעיטור כתב שבצד תיבה פלונית לא הוי סימן מובהק, וה"ה אם העדים מעידים שמעולם לא חתמו אלא על גט אחד של יוסף בן שמעון ג"כ מהני להחזירו לשליח על פיהם, כ"כ הרא"ש.

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלהרד שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

או שמכירו לגט בבירור בטביעות עין^ע, או שהיה בכלי ויש לו סימן מובהק בכלי, ויודע שלא השאילו לאחר, או מצאו באחד הכלים שחזקתם שאינם משאילים, או מצאו בביתו בין כליו, הרי זה גט כשר.

ד. ה. אם השליח שנפל ממנו הגט אינו יודע אם עבר שם אדם, ואין לו טביעות עין בגט, ולא סימן בכלי או בגט, חיישינן שמא גט אחר הוא, ואפי' עדים מעידים שהאחר שהוחזק בשמו של זה לא היה בעיר כשנכתב זה הגט^פ.

ד. ו. ואם ראה שעבר שם אדם אפי' כותי, ואף דלא שכיחי שיירות ולא הוחזקו ב' יוסף בן שמעון מ"מ חיישינן לגט, אא"כ העדים החתומים בו יעידו שלא חתמו מעולם על גט אחר ששמו כשם האיש והאשה הכתובים בגט זה^ז. ואפי' אין הגט בפנינו.

ד. ז. הוחזקו ב' יוסף בן שמעון ולא שכיחי שיירות, מחזירין הגט שנמצא בלא סימן ואפי' שהיה כדי שיעבור שם אדם^ק. והרמב"ם כתב שאפילו לאחר זמן מרובה מחזירין, וגם בלי סימן מובהק. אבל במקום ששיירות מצויות, אם מצאו מיד שלא שהיה כדי שיעבור אדם, או שהיה בכלי ויש בו סימן או יש בו ט"ע באורכו ורוחבו מחזירין ותתגרש בו, והוא שלא הוחזקו שני יב"ש, אבל אם הוחזקו ב' יוסף בן שמעון ושיירות מצויות, אפי' לא שהיה כדי שעבר אדם לא יחזיר, ואם הוזכר שם העיר בגט, י"א דלא חיישינן לב' עיירות שווין^ר.

ע. היינו בת"ח, או אפי' בעם הארץ כשיש לו מיגו היכא שהוא בעצמו מצאו במיגו שלא נפל ממנו מעולם. והמגיד כתב דבזה"ז אין לנו צורבא מרבנן להחזירו ע"פ טביעות עין, ורק בצירוף מיגו שהוא בעצמו מצאו אז מחזירין לו ע"פ טביעות עין, ב"ה ס"ק ד'. פ. דחיישינן שאמר לעדים במקום אחר לכתוב גט לאשתו, והוא בעצמו לא היה בעיר בעת הכתיבה כ"כ הט"ז.

צ. ואז אפי' הוחזקו ב' יוסף בן שמעון ושכיחי שיירות כשר, מהרא"ש שם. ועוד בעינן עדים שלא הוחזקו אנשים ששם העדים החתומים, דאז צריכים שהעדים יעידו שזהו חתימת ידם, או דיש בו סימן מובהק.

ק. דלא כרא"ש.

ר. משו"ת הרא"ש כלל מ"ה וא"כ אף דאיכא שיירות מצויות לא חיישינן.

דף יח:

עין משפט א.

אה"ע סימן קנג פעיף א

א. המוצא גט בשוק, אם האשה אומרת סימן מובהק כגון סימן בצד אות פלונית, מחזירין לה אפי' הוא מכחישה שאומר שממנו נפל ולא גירשה, אלא ציוה לכותבו ועדיין לא נתן לה. אבל אם הבעל טוען שלא כתבו מעולם, או ניתן על תנאי, לא יתנו לא לו ולא לה. ואם הבעל מודה שנתגרשה בו, והאשה אומרת שלה הוא כי עדיין לא גבתה כתובתה, והבעל טוען ממני נפל וכבר פרעתי לה, בזה מחזירין לה ש אפי' לא ע"פ סימן מובהק אלא בסימן שאינו כ"כ מובהק. והוא כמובן שליכא למיחש שנפל מאחר.

עין משפט ב.ג.ד.

אה"ע סימן קלב פעיף ד

עין לעיל דף יח. עין משפט ד.ה.

ש. אע"ג שיש לו מיגו לבעל דממני נפל ולא גירשתי מעולם, תירץ הרש"ל דלא שכיח שתחזיר הגט, משום שצריכה זה לראיה שהיא גרושה, ואם פרע לה היתה צריכה זה לראיה שהיא גרושה, והיתה כותבת לו שובר או לקרוע ולכתוב על הגט, "גט זה קרענוהו" מב"ש.